

Sygn. akt V Ca 599/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie V Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący-Sędzia	SSO Adam Simoni
Sędzia:	SSO Magdalena Kocój (spr.)
Sędzia:	SSO Iwona Szczypiór
Protokolant:	st. sekr. sąd. Edyta Rak

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2016 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. przeciwko S. R.

o zapłatę kwoty 16.350,27 zł

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w R.

z dnia 17 maja 2016 r., sygn. akt I C 140/16

oddala apelację.

SSO Magdalena Kocój SSO Adam Simoni SSO Iwona Szczypiór

Sygn. akt V Ca 599/16

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego z dnia 17 listopada 2016r.

Sąd Rejonowy w R. wyrokiem zaocznym z dnia 17 maja 2016r oddalił powództwo (...)Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G. przeciwko S. R., domagającego się zasądzenia na rzecz powoda kwoty 16094,16 zł wraz

z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie, wynoszącymi w dniu wniesienia pozwu 14%

w stosunku rocznym, od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, oraz koszty procesu, w tym koszty zastępstwa procesowego oraz obciążył powoda kosztami procesu.

Sąd ten poczynił następujące ustalenia:

W dniu 1 września 2009r. (...) Bank S.A. z siedzibą we W. zawarł z pozwanym S. R. umowę pożyczki gotówkowej nr (...) zgodnie z którą udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 8.289,47 zł, w której to kwocie mieściła się opłata przygotowawcza w kwocie 30,00 zł, opłata za ochronę ubezpieczeniową w kwocie 1.989,47 zł, prowizja od udzielonej pożyczki w kwocie 270,00 zł. Pozwany zobowiązał się do spłaty pożyczki w 48 miesięcznych ratach wynoszących 229,97 zł. Termin zapłaty ostatniej raty przypadła na 16 września 2013r. Zgodnie z §1 pkt 4 umowy oprocentowanie pożyczki było stałe i wynosiło 14,50 %.

Zgodnie z §3 pkt 4 umowy, za opóźnienie w spłacie raty lub jej części Bank uprawniony był do naliczania odsetek od zadłużenia przeterminowanego w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym.

Natomiast na podstawie § 3 pkt 8 umowy, w razie braku wpłaty raty w terminie, Bank uprawniony był do podjęcia działań upominawczo - windykacyjnych. W razie zwłoki w zapłacie dwóch pełnych rat, Bank miał prawo wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy listem zwykłym do zapłaty zaległych rat, w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania. Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. reprezentowany przez (...) Funduszy Inwestycyjnych S.A. z siedzibą w G. zawarł z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. w dniu 29 listopada 2013r. umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem była sprzedaż powodowi wierzytelności wymienionych w załączniku nr 5 do umowy.

W dniu 2 lutego 2016r. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych w którym oświadczył, iż S. R. jest zobowiązany do zapłaty na rzecz powoda kwoty 16.350,27 zł z tytułu umowy kredytu gotówkowego z dnia 1 września 2009r. Na kwotę tą składa się niespłacony kapitał w kwocie 8.078,98 zł, odsetki w kwocie 7.780,18 zł, koszty w kwocie 491,11 zł.

Sąd Rejonowy w oparciu o ustalony stan faktyczny stwierdził, że zgodnie z art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie, w myśl ogólnych zasad to na powodzie zatem spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających roszczenie.

W pierwszej kolejności podkreślił Sąd, iż powód nie wykazał, że pozwany posiadał wymagalne zobowiązanie wobec (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. wynikające z umowy pożyczki nr (...). Nie przedłożył bowiem żadnych dokumentów, z których wynikałoby, że podmiot ten wstąpił w prawa (...) Bank S.A. z siedzibą we W. wynikające z tej umowy. Wobec powyższego nie można było przyjąć, że powód w drodze umowy przelewu wierzytelności nabył roszczenie dochodzone przedmiotowym pozwem. Sąd Rejonowy zwrócił uwagę też, że z przedłożonych dokumentów nie wynika, aby powód nabył opisaną w pozwie wierzytelność. Brak też dowodów, że wierzytelność taka faktycznie istniała, gdyż nie dołączono wyciągów z ksiąg banku, doręczonych pozwanemu wezwań do zapłaty, jak również pisma wypowiedzającego umowę pożyczki. Wątpliwości budzi też wyliczenie odsetek, powód nie wyjaśnił od jakich kwot zostały wyliczone, za jakie okresy i w jakiej wysokości. W tej sytuacji skoro powód nie udowodnił, że przysługuje mu wobec pozwanego roszczenie objęte żądaniem pozwu orzekł jak w pkt I wyroku na podstawie art. 353§1 i 471 kc, oraz art. 3, 232, 244§1, 245 i 339 kpc, zaś o kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98§ 1 kpc.

Od powyższego wyroku apelację wniósł powód, zaskarżając wyrok w całości, zarzucając:

1. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego – poprzez bezpodstawne przyjęcie przez Sąd I instancji jakoby powód nie udowodnił legitymacji czynnej do dochodzenia roszczenia, mimo iż w dokumentacji sprawy znajdują się zarówno wyciąg z umowy cesji jak i wyciąg z załącznika do tej umowy zawierający dane nabytej wierzytelności, umowa zawarta przez stronę pozwaną z poprzednim wierzycielem, jak i wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda, które to dowody jednoznacznie wskazują scedowaną na rzecz powoda i dochodzoną w niniejszej sprawie wierzytelność;

2. naruszenie art. 65 k.c. w związku z art. 509 k.c. poprzez ich błędną wykładnię prowadzącą do uznania umowy cesji za nieskuteczną, podczas gdy powód przedłożył do akt sprawy zatwierdzone za zgodność z oryginałem umowy cesji wierzytelności wraz z wyciągiem załącznika do umowy, zawierające wszelkie elementy przedmiotowo oraz podmiotowo istotne, by uznać cesję za skuteczną;

3. naruszenia art. 511 k.c. poprzez błędne przyjęcie, że nie został spełniony wymóg wykazania przelewu wierzytelności i wstąpienia w wprawa poprzedniego wierzyciela, mimo przedłożenia przez powoda do akt sprawy umowy cesji wierzytelności wraz z wyciągiem z załącznika do umowy cesji oraz wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda w przewidzianej prawem formie;

4. naruszenia art. 233 k.p.c. polegające na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów, poprzez sprzeczne z zasadami logicznego wnioskowania

i doświadczenia życiowego uznanie przez Sąd, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu nie stanowi wiarygodnego dowodu na przejście wierzytelności, podczas gdy księgi rachunkowe Funduszu podlegają kontroli Komisji Nadzoru Finansowego, a więc stanowią wiarygodny dowód na poprawność zawartych w nim danych, w szczególności w sytuacji kiedy pozwany nie kwestionował ani swojego zobowiązania ani faktu przeniesienia wierzytelności na powoda, a zapisy wyciągu są spójne z całością dokumentacji zgromadzonej w sprawie;

5. naruszenie art. 217 § 1 oraz art. 227 § 1 k.p.c. w związku z art. 236 k.p.c.- polegające na całkowitym pominięciu prawidłowo i w terminie zgłoszonych wniosków dowodowych powoda oraz niewydanie postanowienia w przedmiocie dopuszczenia lub pominięcia, w szczególności co do dowodów zawnioskowanych przez powoda w postaci pełnej dokumentacji wierzytelności, w tym w szczególności umowy kredytowej zawartej z pozwanym oraz rozliczenia wierzytelności, co doprowadziło do jedynie częściowego rozpoznania zaoferowanego przez powoda materiału dowodowego, jak również bankowego tytułu egzekucyjnego, co miało istotny wpływ na wynik sprawy;

6. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 194 Ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że prawidłowo wystawiony wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego (powoda) nie jest dowodem w sprawie, także na okoliczność przejścia praw na mocy umowy przelewu wierzytelności na powoda;

7. naruszenie art. 230 k.p.c. w związku z art. 339 k.p.c. polegające na jego niezastosowaniu i uznaniu okoliczności istnienia oraz wysokości zadłużenia pozwanej za nieudowodnione, podczas gdy strona pozwana na żadnym etapie postępowania powyższego nie zakwestionowała, co kwalifikowało uznanie przez Sąd faktu zarówno istnienia, jak i wysokości zadłużenia za przyznany,

8. naruszenia art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c. polegające na błędnym uznaniu przez Sąd, że strona powodowa nie przedłożyła dowodów na poparcie swoich twierdzeń oraz wniosków, z których wywodzi skutki prawne.

W oparciu o przedstawione zarzuty strona powodowa wносиła o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm prawem przepisanych za I i II instancję; względnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi

I instancji i pozostawienie temu Sądowi orzeczenia o kosztach postępowania za obie instancje.

W apelacji skarżący wniósł o przeprowadzenie w trybie art. 381 k.p.c. dowodów z przedłożonych do apelacji dokumentów.

Sąd Okręgowy rozważył co następuje:

Apelacji powoda nie można uznać za uzasadnioną, gdyż nie tylko nie wystąpiły uchybienia przepisom postępowania, które wywarły wpływ na treść rozstrzygnięcia objętego zaskarżonym wyrokiem, ale dopatrzeć się nie można również

naruszenia przepisów prawa materialnego, i to niezależnie od tego czy były objęte zarzutami apelacyjnymi, czy też ich zastosowanie podlegało kontroli instancyjnej w ramach rozpoznawania sprawy w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia Sądu Rejonowego odnośnie stanu faktycznego, w tym pogląd, że powód nie wykazał zasadności powództwa w świetle dowodów zaoferowanych przed sądem I instancji.

Analiza przeprowadzonych w sprawie dowodów wskazuje, iż zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 233 k.p.c. nie jest uzasadniony. To na powodzie, prócz wykazania legitymacji procesowej czynnej, ciążył obowiązek wykazania zarówno istnienia zobowiązania, jak i jego wysokości – z wykazaniem prawidłowości sposobu wyliczenia. Słusznie Sąd Rejonowy zauważył, że powód nie wykazał, że pozwany posiadał wymagalne zobowiązanie wobec (...) Bank (...) S.A.

z siedzibą we W. wynikające ze wskazanej umowy pożyczki. Nie przedłożył przed Sądem I instancji żadnych dokumentów, z których wynikałoby, że podmiot ten wstąpił w prawa (...) Bank S.A. z siedzibą we W. wynikające z tej umowy. W związku z tym słusznie przyjęto, że nie można uznać że powód, w drodze umowy przelewu wierzytelności nabył roszczenie dochodzone przedmiotowym pozwem.

Z przedłożonych dokumentów nie wynikało, aby powód nabył opisaną w pozwie wierzytelność. Brak było również dowodów, że wierzytelność taka faktycznie istniała, gdyż nie dołączono wyciągów z ksiąg banku, doręczonych pozwanemu wezwań do zapłaty, jak również pisma wypowiedającego umowę pożyczki. Wątpliwości Sądu słusznie budziło również wyliczenie odsetek, albowiem powód nie wyjaśnił od jakich kwot zostały wyliczone, za jakie okresy i w jakiej wysokości.

Niezrozumiały jest w świetle ustaleń Sądu Rejonowego w zarzut apelującego naruszenia art. 65 k.c. w związku z art. 509 k.c. poprzez ich błędną wykładnię – sformułowany w pkt 2 apelacji. Sąd I instancji nie zakwestionował bowiem przedstawionej wraz z pozwem umowy sprzedaży wierzytelności 29 listopada 2013 roku, a jedynie uznał, że nie jest ona dowodem, że zbywca wierzytelności (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. jest następcą prawnym (...) Bank S.A. z siedzibą we W., a w konsekwencji, że brak jest dowodu na jakiej podstawie zbywca wierzytelności nabył dochodzoną od pozwanego wierzytelność.

W tej sytuacji trudno zatem mówić o naruszeniu art. 511 k.c., albowiem przedstawiona wraz z pozwem umowa pożyczki (błędnie nazywana umową kredytową) zawarta była przez pozwanego nie jest segmentem, ale z innym podmiotem tj. (...) Bank SA.

Słusznie zatem Sąd Rejonowy uznał, że z przedłożonych dokumentów nie wynika, aby powód nabył opisaną w pozwie wierzytelność i czy wierzytelność taka faktycznie istniała, albowiem nie przedłożono wyciągów z ksiąg banku, doręczonych pozwanemu wezwań do zapłaty ani pisma wypowiedającego umowę pożyczki.

Wbrew zarzutom powoda Sąd nie przekroczył zasady swobodnej oceny dowodów ani nie naruszył art. 194 ustawy z 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych – nie uznając za w pełni miarodajny dla wykazania dochodzonego roszczenia – wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu.

Sąd Rejonowy prawidłowo przytoczył wciąż aktualny pogląd Sądu Najwyższego wynikający z wyroku z dnia 13 czerwca 2013 roku, sygn. V CSK 329/12, iż dokumenty takie potwierdzają wprawdzie sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności, nie stanowią one jednak dowodu na jej skuteczność oraz istnienie i wysokości nabytej wierzytelności.

Ponadto należy podzielić stanowisko Sądu Rejonowego, iż powód nie wyjaśnił od jakich kwot zostały wyliczone odsetki oraz za jakie okresy i jakiej wysokości.

Nie jest uzasadniony zarzut naruszenia art. 217 § 1 oraz 227 § 1 w związku z art. 236 k.p.c. – poprzez pominięcie zgłoszonych wniosków dowodowych. Godzi się w tym miejscu zauważyć, iż Sąd dopuścił w poczet dowodów dokumenty przedstawione przez powoda, natomiast powód składając wniosek objęty pkt 3 pozwu o przeprowadzenie dowodu z dokumentów tam wymienionych, chociaż zobowiązał się złożyć je do dnia rozprawy – nie uczynił tego,

mimo że był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika i powinien spodziewać się skutków związanych z nieprzedłożeniem wnioskowanych jako dowód dokumentów.

Brak jest podstaw do uznania naruszenia art. 230 w związku z art. 339 k.p.c., albowiem Sąd Odwoławczy podziela stanowisko wyrażone m.in. przez Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 10 września 2013 roku, sygn. akt I ACa 494/13, iż Sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c., negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo.

W przedmiotowej sprawie sąd I instancji miał podstawy, by uznać, że brak było podstaw w oparciu art. 339 k.p.c. do uznania za prawdziwe twierdzenia pozwu, gdyż przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne, w szczególności braku wskazania istnienia wierzytelności wobec pozwanego budziły uzasadnione wątpliwości.

Wobec powyższych wywodów, mając wciąż na uwadze, że powód reprezentowany był przez fachowego pełnomocnika, uznać należy, że zgodnie z ogólną regułą dowodzenia wyrażoną w artykule 6 k.c. winien przedstawić odpowiednie dowody na poparcie zgłoszonego żądania. Stąd nie doszło do naruszenia przez Sąd art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c.

Końcowo wskazać należy, że powód dopiero wraz z apelacją przedłożył szereg dokumentów, które powinny być przedłożone już wraz z pozwem dla wykazania zasadności jego roszczeń, a z uwagi na to, że dowody te mógł i powinien przedłożyć wraz z pozwem, wniosek o dopuszczenie tych dowodów zgłoszony w apelacji, jako sprekludowany podlegał oddaleniu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy oddalił apelację powoda jako bezzasadną stosownie do dyspozycji art. 385 k.p.c.

SSO Adam Simoni SSO Iwona Szczypiór SSO Magdalena Kocój

ZARZĄDZENIE

(...)

R., 9 grudnia 2016r.